

O topografskom smislu nekog toponima, tj. mjesta, govori njegova geografska pozicija, i obrnuto. Za to su upravo zaslužne legende i valja ih zato dubinski istraživati, poput podmorja, poput tijela i duha žene, i u tom uživati. A Moskvu (54°45' N 37°37' E) još neformalno do 1917. nazivaju i gradom „četrdeset četrdesetica“ ili „gradom 1600 crkava“ (40 x 40). Zašto? Broj 40 usko je vezan za biblijske događaje (četrdeset godina Mojsijeva lutanja pustinjom; Isusovih četrdeset dana pustinje, itd.), a prethodno smo već konstatali involviranost Mojsijeva itinerara u trojanskoj eponimskoj matrici. S osobitim naglaskom na pravac koji povezuje pustinjsku Dakhla oazu i Ararat, za kojeg se veže legenda o Noinoj arki. F. Pajrić ga u tom smislu prevodi kao „spremnik bujice“ (vidi studije: „Značaj lokacije Bosanske piramide“ i „Sabratha – kronometar“). U studiji „Vlašići i mali narodi (2)“ povezali smo u *plejadski* sustav čitavi Arapski poluotok i tok Nila te konstatali kako je bilo seobi osmišljenih na razini geografskog znanja i poznavanja prostora. Jednako tako bilo je geografski uhodanih ili utabanih puteva, među kojima dominira i *Jantarska cesta* kao veza Jadrana i Baltika. Ponaosob je to i prapovijesni prijelaz Bab el Mandeb, ulaz u Crveno more koje „razmiče svoje vode“ da bi propustilo Mojsija i njegov narod. Kao most iz Jemena na afričku stranu milenijima je služio migracijama poduzetim iz bilo kojeg razloga.

I sad dolazimo do istraživanje kojeg je poduzeo Graham Hancock i kojeg je objavio u knjizi „Znak i pečat“. Pisana de facto slobodnim novinarskim istraživačkim stilom, knjiga nema znanstvenu potporu, ali ima zato sadržaj imanentan modernoj interdisciplinarnoj znanstvenoj metodi. Prikupljanje mnogih različitih informacija iz više različitih vrela i izvora može dati potpunu sliku nekog obradivog predmeta. Graham je odlučio istražiti etiopsku legendu o *Kovčegu Saveza* (izvorno poznat kao *Tabot Zion*) koji se, navodno, čuva u svetoj kapeli u Aksumu (utemeljen u 3. možda i 2. st. pr. Kr.), a štuje kao replika *tabota* na području gorja Simien i jezera Tana, gdje žive Falaši – tzv. „crni Židovi Etiopije“. Utemeljeno je to na legendi, zapisanoj u rukopisu iz 13. st. *Kebrä Nagast*, a ona na uvjerenju kako je upravo Etiopija bila kraljevstvo čuvene kraljice od Sabe, što povjesničari, dakako, odbacuju kao puku izmišljotinu. Veza je, međutim, između jemenske zemlje kraljice od Sabe (u studiji „Vlašići i mali narodi 2“ čak smo njen hram, danas svetište, locirali na meridijanu zvijezde Merope što je i geografska dužina središta *arapske* kružnice) i područja jezera Tana, potpuno prirodna preko Bab el Mandeba. Pa stoga i moguće je predmnijevati kako prenesena legenda može biti metafora zbilji u tek naoko beznačajnoj sredini u kojoj Hancocku službeno dodijeljen od Etiopske vlade vodič i tumač, gospodin po imenu B. M. Zelelew (kakve li samo podudarnosti s nazivom rimske *Sale*, danas Zalalövö, čitaj Zalaleve), kazuje o Meneliku, sinu kraljice od Sabe i kralja Salomona, koji je u Etiopiju i donio *Kovčeg Saveza* desetak godina nakon očeve smrti.

Zašto mi uopće pričamo o toj legendi i Hancockovoj knjizi? Da bismo dokazali kako Moskva zapravo znači „sveto mjesto“ i kao takva kodirana je u sustavu *biblijski*. Naime, na engleskom jeziku *mosque* znači „đamija“, a danas ih je u Moskvi četiri. Od oko 10,5 mil stanovnika Moskve do 1,5 mil Muslimana je (2010.). Aškenaza Židova, pak, je 2002. bilo oko 80.000. Spram Sefarda iz Španjolske i Sjeverne afrike, njihovi predci potječu iz Sjeverne, Srednje ili Istočne Europe. Tipičan predstavnik je Albert Einstein, kao i većina izraelskih predsjednika. Za Aškenaze (hebrejski, doslovno „Nijemci“) se drži kako su prije kulturna nego geografska skupina, u srednjem vijeku manje sekularna od Sefarda, usmjerena više na izučavanje *Talmuda*, vrijednijeg od filozofske špekulacije. U Bibliji se spominje riječ Aškenaz: „Ovo je povijest Noinih sinova: Šema, Hama i Jafeta, kojima su se rodili sinovi poslije Potopa. Sinovi su Jafetovi: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešak, Tiras. A sinovi su Gomerovi: Aškenaz, Rifat i Togarma.“ (*Postanak*, 10, 1-3). S druge strane, Ashkelon datira iz neolita i

najstarija je i najveća morska luka Kaanana, jedan od pet gradova Filistejaca, opisanih u Bibliji. Danas se nalazi na 31°40' N, što je koji minut sjevernije od vrha delte Nila i, precizno, paralela egipatsko-libijske obalne granice kod Marsa ar Ramlaha. Na *arapskoj* kružnici to je već prikazano i otumačeno u studiji „Vlašići i mali narodi“. Jako je, međutim, zanimljiva geografska dužina Ashkelona – 34°34' E, što je točno 3° i 3' zapadnije od Moskve i Tule.

Zbog astronomije i astrologije, znanosti o brojevima i matematike, geometrije i zemljopisa, mi nećemo uopće ulaziti u utemeljenost ovih ili onih mišljenja o legendi i *Kovčegu* – u suštini, predkršćanskoj relikviji (obraćenje na kršćanstvo aksumskog kraljevstva počinje 334. i dolazi iz koptske patrijaršije Aleksandrije); zadržat ćemo se isključivo na logici geografije. Etiopska kultura snažno je obojena judaizmom u prostoru gorja Simien, južno od Aksuma (Axum), te uz obale jezera Tana. Kako su i zašto baš tu, usred Etiopije, gotovo 2000 km daleko od Izraela, dospjeli Falaši, koji se tretiraju kao „izgubljeno pleme Izraelovo“, pouzdano nećemo nikada saznati, ali se svi slažu da je to bilo oko 1. i 2. stoljeća za njihove migracije iz jugozapadne Arabije u Abesiniju, dakako, preko Bab el Mandeba.

Istražujući legendu Hancocku je u gradu Aykelu dodijeljen Wambar, Mulun Marsha, koji mu je kazivao o drevnim običajima i Svetim gajevima (*degegn*), u kojima se na otvorenom, među drvećem, vrše obredi. Govoreći o rodoslovlju (utemeljitelj falaške religije došao je iz zemlje na Srednjem Istoku), njegova je pripovijest upućivala na drevnu seobu naroda Srednjeg istoka te na slavno putovanje patrijarha Abrahama i njegove žene Sare, koji su napustili Kaanan. U selu, pak, Anbober, Hancocku se pridružio starac, proučavatelj *Tore*, Solomon Alemu, kazujući o dolasku falaša davno prije kršćana. Ponavljao je predaju o kraljici od Sabe, Meneliku i donošenju *Kovčega Saveza*. „Na svome putovanju, otpočnuli su kod Asuana i Meroe.“ – kazao je. Asuan, ondašnja *Syena*, nalazi se na Nilu podosta sjevernije, Meroe južnije od njega, pa je to logično, ukoliko su pratili tok Nila, i otvara pitanja geometrijske uskladbe.

Što mi to dosad imamo? Dva su grada u fokusu falaških zbivanja: Aksum i Gondar, koji je nekoć također bio etiopskom prijestolnicom i važnim vjerskim središtem. Sad se otvara i Meroe, drevna nubijska prijestolnica, sa svojim čudesnim i u svijetu jedinstvenim piramidama. Aksum (14°07' N 38°44' E) se preko Crvenog mora nalazi usuprot krajnje jugozapadnom arabijskom Sabejskom kraljevstvu, pa je realno za očekivati takav prijenos na drugi kontinent, što više, u situaciji kad se nadaleko vidljivi najviši vrh Simiena i Etiopije te četvrti vrh čitave Afrike, Ras Dashen (4620 m), nalazi samo 1 stupanj južnije. Stoga je moguće da je Aksum poslužio kao transmisija do konačne destinacije naseljenja. Život uz jezero, kojeg određuju rijeke Atbara, Takazze i Plavi Nil, čini se ne samo zaštićenijim, nego su uz to još rijeke zapravo putevi kroz pustinju. Sve one vode upravo do jezera Tane. Gondar (12°36' N 37°28' E), nazvan još i Camelot of Africa, je onda u tom smislu istinska prijestolnica. Njegova paralela prolazi, fascinantno, ali najjužnijom točkom Arabijskog poluotoka, rtom Ras al Arah, te samim vratima Bab el Mandeb, u mjestu Molulhoule. A zapravo je to geografska širina na kojoj Afrika silazi iz gorja i prelazi u saharsku pješčanu pustinju. Zar nam se sad to doista ne nudi slika „postanka svijeta“? Zar nije to ta Božja matrica? Geografska širina Gondara približno korespondira i najsjevernijoj točki Južne Amerike, kolumbijske Punta Gallinas (12°27' N) na poluotoku La Guajira. To je paralela koja prolazi točno na polovici udaljenosti između Gondara i jezera Tana, sa sjevernom granicom na 12°18' N. Dakle, 18' + 9' = 27', a 27' + 9' = 36'. Stoga ćemo sad zabilježiti još jednu bizarnost: istočnu granicu jezera Tana zatvara meridijan Moskve prolaskom kroz mjesto Ābo Ārka. Nalazi se na 37°37' E (12°10' N), dok to na zapadu čini meridijan na točnim 37° E, što je geografska dužina mjesta Dengel Ber. Zaistinu frapantno! Širina jezera je, dakle, 37' između 37° i 37°37' E!!! Na jeziku *yoruba* Ābo znači „sigurnost“, Ārka je, već znademo, „kovčeg“ (Ark of the Covenant), Mojsijeva korablja, Noina lađa, pa bi to *ad literam* bilo „sigurnost kovčega“. O čemu to može govoriti toponim koji je svojim djelovanjem obilježio i daleko

sjevernu Moskvu!? No, idemo dalje s matematikom: najjužnija točka jezera Tana nalazi se u gradu Bahir Dar, izvoru Plavog Nila, na 11°36' N. Ponovno fascinacija – minuciozno precizno 1 stupanj južnije od Gondara (i svega 5' zapadnije)! I još božanskije – sami vrh Roga Afrike! Ili, još preciznije: njegova najsjevernija točka, rt Ras Caluula, na 11°59' N, paralela je koja jezerom Tana prolazi točno na polovici. Budući je jezero široko 66 km znači da ga paralela dijeli na 2 x 33 km. Neshvatljivo! Tana je vulkansko jezero i tu se događa nešto toliko geološki zanimljivo da je privuklo i legendu kakva je o kraljici od Sabe i *Kovčegu Saveza*. Samo 3' sjevernije, na istoku, smjestilo se, nakon Aksuma, drugo po značaju etiopsko svetište Lalibela (12°02' N), središte ortodoksnih kršćana čuveno po svojoj u monolitu isklesanoj crkvi. Na zapadnoj afričkoj obali to je geografska širina kapitala Bissau u estuariju rijeke Geba. Dakle, spram kardinalnih geografskih objekata pozicije gradova mogu se kalibrirati, i zacijelo su kalibrirane, ali tko upravlja procesom da bi se na u dlaku jednakoj paraleli našli izvor Plavog Nila i vrh Roga Afrike?

Ljudi zaistinu još nisu svjesni toga otkrića. Bojim se, da je to matrica po kojoj se pisala i Biblija. Što znači – ipak je Bog! Kako na nebu, tako i na zemlji! Ovo se nije moglo drugačije izvršiti izim da su Englezi znali u 19. st. kako je sadašnji meridijan po Greenwichu nekoć davno bio središnji meridijan Pangeinog kopna. Zemlja se tada i u bukvalnom smislu morala odgurivati, razdvajati po nekom svom unutarnjem geološkom ključu, da bi se dobila istodobno i geografsko-morfološka i numeričko-matematička strukturiranost dvaju ravnopravno podijeljenih kontinentalnih masa.

Idemo zato na nešto drugo – na položaj Meroe. Južni kapital Napata/Meroitic kraljevstva 800.-350. pr. Kr. poznat je u to doba pod imenom Medewi ili Bedevi. Židovska pisana tradicija, međutim, priznaje da je Mojsije, u mlađim godinama, vodio egipatsku vojnu ekspediciju u Sudan, tadašnji Kush, što se tiče grada Meroe, koji je tada bio pod imenom Saba. Je li to ono minimalno dopustivo da bi se ostvario napredak u istraživanju njegove pozicije? Idemo vidjeti!

Meroe se nalazi na geografskoj poziciji 16°56' N i 33°45' E. Zbog činjenice da se Sabejsko kraljevstvo nalazilo na Arabijskoj strani moramo u naše istraživanje uključiti dosadašnje rezultate donesene u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“ te u mapi Geometrija Arapskog poluotoka. Iz te će sinteze proizaći gotovo nezamisliva analiza položaja Meroe. Meridijan koji njom prolazi također određuje i geografsku dužina vrata iz Crvenog mora u Sueski zaljev, te na egipatskoj obali grada Arish, poznatog za Ptolemejske dinastije. Južnom obalom Crnog mora meridijan prolazi u mjestu Inebolu, nekoć antički *Abonoteichos* i *Ionopolis*, rodno grada Aleksandra utemeljitelja kulta Glycona, raširenog i dobro prihvaćenog od Rimljana. Na sjeveru meridijan eklatantno prolazi najjužnijom točkom Krima, na poziciji Foros. I za kraj smo ostavili ono najbolje: na crti južne obale Cipra, što je doista intrigantno, na 33°45' E meridijan filigranski precizno prolazi Britanskim vojnim grobljem Dhekelia. To je pozicija zapadnije od rta Greco, gdje se u geometrijskom *plejadskom* obrascu na *arapskoj* kružnici nalazi vršiste simetrale paralelne neposredno sa *visočkom* simetralom sa središtem kružnice u Ryadu. Dakle, ovaj je meridijan dio sustava donesenog na karti K015e te na mapi Geometrija Arapskog poluotoka. Britanski vojnici poživaju na mjestu kojim upravljaju Plejade! Sad nas uvlače u potencijale drevne geografije i astronomije nevjerojatnih mogućnosti, podastirući dokaze o svjesnom planiranju legendi biblijski oblikovanih iz prastarih predaja. Evo tih pokazatelja na tragu Descartesove ideje o matematičkoj metodi kao najboljem općem sredstvu za spoznaju, jer usavršava i proširuje znanje omogućujući pronalaženje novih istina. Utoliko je i *Pascalova oklada* upozorenje onima koji su prihvatili biblijskog Boga da ga ozbiljno shvate u svom praktičnom životu. Samo će neznalica odbaciti legendu kao vrelo nedostojno znanstvene prakse.

Slijedom Abrahamova putovanja sa ženom Sarom, na dotičnoj mapi formirali smo četvorinu koja povezuje Ur – Haran – El Gizu, a četvrti ugao nalazi se na meridijanu Meke sjevernije od

njenog položaja. Upravo taj ugao je ključan, jer od njega do El Gize pravac, paralelan s pravcem Ur – Haran, prolazi vratima iz Crvenog mora u Sueski zaljev upravo na mjestu prolaska meridijana Meroe. Dakle je neupitno ta drevna afrička naseobina dio sustava s dubokom znanstvenom prošlošću, pa makar ona bila Toth ili Hermes. Ako ne vjerujemo tim zemaljskim bogovima, vjerujemo onomu što su na zemlji iza sebe ostavili. Ova matrica djeluje kao plan razgradnje pangeične cjeline u podsustave kontinentalne mase bez gubljenja međusobne težine i veze. Zanimljivo je kako su tomu svoj obol dali Englezi. Na primjer, meridijan Moskve zapadnu obalu Crvenog mora presijeca, u moru arapskih toponima, baš na mjestu Sandhills Point, južno od Port Sudana. Zamjetna je zakonitost – gdje god se pojavi u mjerenjima i ubiciranju neka od bitnijih točaka, u pustinjским uvjetima, javi se i engleski naziv ili „brda“ ili „točke“. Sličan slučaj imamo i kod Wadi Halfe u Sudanu, gdje se u pustinjском dijelu javlja na bitnoj koordinati također oronim Sun Hill. To nas uvodi u završnu debatu, sad mi se čini, već negdje i nekada proživljenu.

(Ovo sada izdvajam, naprosto se dogodilo. Sinoć (14. 9.) sam tu prestao pisati. Danas ujutro (15. 9.), za šetnje zapadnom splitskom rivom, jedna jedina privezana luksuzna jedrilica pod imenom *SeaQuell* privukla je moju pozornost. Stijeg mi je bio nepoznat pa me domicilna luka na krmi broda naputila na atolski otok **Bikini**. Od tisuća brodova koje sam razgledao, zašto se sad *iznebuha* prvi put pojavio brod registriran baš na otoku Bikini? Kao i obično, slutio sam nešto. S nestrpljenjem sam dočekao provjeru pozicije Bikinija u Marshallovim otocima, s prvim humanoidnim tragovima unatrag 3600 godina, a prvi put spomenutog 1529. po španjolskom navigatoru Alvaru de Saavedri. Dakako, tko bi odolio: **nalazi se na geografskoj širini 11°35' N, što je paralela Bahir Dara na izvoru Plavog Nila, 11°35' N, o čemu sam upravo sinoć pisao**. Ponovilo se isto kao s brodom *Zenit* u vrijeme pisanja *Sabrathe*. Po Zakonu vjerojatnosti ne znam da bi se to ikada dogodilo. Pa, toliko, da se zabilježi. Pascalovski, da temeljne iskaze i načela dobivamo intuicijom zasnovanoj na čuvstima, dakle nikakvom definicijom. Sami razum ne može opravdati matematiku, ali srce opaža osnovne matematičke uvide.)

Nastavljam pisati 16. 9. Vraćamo se na mapu Geometrija Arapskog poluotoka, detaljno opisanu u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“, te na četvorinu Ur – Haran – El Giza – Meka. Četvrta, jugoistočna stranica četvorine, koja povezuje Ur i ugao na meridijanu Meke, drugi je pravac koji ponovno ukazuje na sustavnost rješenja pozicije Meroe. On se, naime, pruža od Ura tako da nakon prolaska kroz poziciju Meroe završava u središtu Khartuoma (15°38' N i 32°32' E), kapitala Sudana smještenog na sutoku Bijelog i Plavog Nila. Fantastično!? Ne samo geografski savršeno usklađeno, nego i numerologiji podređeno: Ashkelon je na 34°34' E, Moskva i Åbo Årka su na 37°37' E, drevni *Gematon* (Kawa), mjesto nekoliko hramova boga Amona, izgrađenih za vladara Amenhotepa III., Tutankhamona, Taharqe i drugih kušitskih kraljeva, na 30°30' E.

Sada pravac Ur – Khartoum presijeca istočnu, arabijsku obalu Crvenog mora na mjestu prolaska meridijana Harana, dakle, grada u kojeg Abraham dolazi iz Ura. Ujedno je to i geografska dužina Jeddaha, luke Meke, o čemu je detaljno pisano u spomenutoj studiji. Zapadnu obalu Crvenog mora taj pravac siječe na mjestu prolaska pravca koji povezuje dva dirališta kružnice – njene južne i zapadne tangente. Ilti, to je tetiva poluluka III. kvadranta *arabijske* kružnice. Mjesto presijecanja zapadne obale na meridijanu je Port Sudana, kapitala država Crvenog mora, kojeg su izgradili Englezi 1909. kako bi zamijenio nešto južniju drevnu antičku luku *Suakin* ili *Sawakin*, vjerojatno Ptolemejeva Luka Dobre Nade, čiji meridijan prolazi posred jezera Tana (37°20' E), što je istodobno i geografska dužina najvišeg vrha Afrike – planine Kilimandžaro (5.895 m, ali spram baze ravnice doline, interesantno, 4.877 m), svega 3° i 5' ispod ili južno od ekvatora. Tako dolazimo do pune koordinatne istine – do središta kratera vulkanskog jezera Tana, na paraleli 12°27' N, polovici udaljenosti između Gondara i Bahir Dara, te meridijanu 37°20' E. Ovako nešto dostojno je najvećih umova

sumerske ili babilonske astronomije i matematike. No, o čemu oni to, ako nisu poznavali i osnove geografije, odnos prostor-vrijeme u sveobuhvatu Nila i Poluotoka? Dakako, da su morali znati!

Sad se događa nova nevjerojatnost: sad tetiva siječe istočnu obalu Crvenog mora na mjestu prolaska paralele drevne jemenske Sana'ae ($15^{\circ}21'$ E). Svega $3'$ sjevernije, a na meridijanu središta *arabijske* kružnice, locirano je svetište i hram, drži se, kraljice od Sabe na povijesno-arheološkom lokalitetu Awam. Kad gledamo situaciju na mapi sitnijeg mjerila de facto je to geografska širina Khartouma, podignutog 24 km sjevernije od drevne *Sobe*. *Soba* je, dakle, grad koji korespondira Awamu, tj. hramu kraljice od Sabe. Možda je i to slučajno, primijetili bismo, da kojim slučajem uistinu i jesmo zlobni. Jer, istodobno, koncentrirajmo se – sjecište paralele Awama i Sobe te pravca koji veže južno diralište tetive, Meku i točku gdje pravac Ur – Khartoum presijeca istočnu obalu Crvenog mora, a zapravo nevjerojatnom *strogošću* prati prijanjajuću liniju obale; dakle, to sjecište mjesto je prolaska meridijana najjužnije točke Arabijskog poluotoka, rta Ras al Arah. Čovjek se može senzibilizirati na razne načine, ali ovime...? Ne, rijetko, možda nikada u životu to se neće dogoditi. Ipak, ovo do čega smo došli ukazuje na mirotvornost trgovačke mreže, na ekonomiju društva, ne pojedinca, na inteligenciju općeg dobra, ne profita, na integritet prostora, u granicama kraljevstava ali ne i političkim granicama. Pa naravno da današnjoj civilizaciji netko treba uzeti danak. Zato nastavljamo!

Dva pravca, dakle, meridijan Meroe i Ur – Khartoum, uvjetovali su poziciju Meroe. Ali što je njenom geografskom širinom, $16^{\circ}56'$ E? Što ona proizvodi na arabijskoj sceni? Zanimljivo! Ta je slika naprosto neponovljiva. Na tako širokom planu, s toliko mudrosti izvesti na kugli jednu geometriju, pa ne može biti samo ljudska! Paralela Meroe siječe zapadnu obalu Arabijskog poluotoka na njegovu krajnjem jugu na liniji luke Jizan, a njegovu jugoistočnu obalu u Omanu u poziciji grada Salalah odnosno njegove luke Raysut. To samo po sebi ne bi niti bilo toliko simptomatično da se baš na *arabijskoj* kružnici paralela ne siječe s dijagonalom kvadrata četiriju tangenti kružnice, ovdje dijagonale iz sjeveroistočnog u jugozapadni ugao. Ona proizvodi čudesnu kombinaciju: zapadnu obalu Crvenog mora siječe na mjestu netom spomenute luke *Suakin* koja se nalazi na geografskoj širini $19^{\circ}06'$ N, što je paralela koja sjeverni rub Mumbaija, naseljenog u kameno doba, dijeli od južnog ruba grada po imenu, gle čuda, Thana! Ali to je i paralela netom spomenutog *Gematona* ($19^{\circ}07'$ N), gdje su arheolozi upravo objavili pronalazak 16 drevnih kušitskih piramida (interesantno – na $19^{\circ}07'$ E nalazi se Čestohova?). A, kazali smo – meridijan *Suakina* prolazi posred jezera Tana! Zanimljivo je baš da su bakrene pločice iskopane u temeljima tvrđave Thane 1787. datirane u 1078. godinu, dakle, na sedamstotu obljetnicu! Marker paralele *Suakina*, koji potvrđuje činjenicu da je uistinu riječ o izmjeri međuobalno-kontinentalnih udaljenosti, je i drugi od niza nazubljenih omanskih rtova, Ra's aḍ Ḍil', računajući od najistočnije točke Arabijskog poluotoka.

Međutim, pogledajmo sad u nebo! U doba Ptolemeja II. i Rimljana, glavna luka Crvenog mora bila je *Berenice*, smještena na njegovoj zapadnoj obali na $23^{\circ}55'$ N te $35^{\circ}29'$ E. Zapanjujuće, ali to je ne samo geografska dužina Beiruta, drevnog, tisućama godina prije Krista, nego i meridijan koji prolazi najsjevernijom točkom, danas Lido Yehuda, i najjužnijom točkom Mrtvog mora Prolazi, dakle, posred njegove vertikalno postavljene konfiguracije. Geografska širina *Berenice*, pak, zapadno je razina drevne egiptaske Syene ili današnje brane Aswan, dok je na istoku to razina kapitala Omana Muscata te estuarija Inda. Apsolutno je neupitna koordiniranost izbora drevnih povijesnih lokaliteta kapital gradova i hramova. Nonsens bi bio i pomisliti da time prestaje čarolija.

Meridijan Salalaha ujedno je i geografska dužina mjesta na kojem paralela središta kružnice prvi puta dotiče južnu obalu Irana, a u nastavku ka sjeveru ponovno fenomenalno prijanjajući prati okomitu istočnu obalu Kaspijskog mora. Od četiri točke na kružnici, pak, kroz koje

prolaze dijagonale kvadrata kružnice, sjeveroistočna i jugoistočna su zapravo na meridijanu otoka Hormoz i Hormoških vrata, strateške točke iz Arabijskog mora, odnosno Omanskog zaljeva, u Perzijski zaljev. Jugoistočna i jugozapadna su na paraleli Salalaha i Meroe, dok je sjeveroistočna na paraleli Teherana i istodobno najsjevernijoj i najistočnijoj točki Cipra, igličastom rtu Apostola Andrije, 35°42' N. Nevjerojatna moć krojenja prirode! Konačno, jugozapadna i sjeverozapadna točka kružnice na meridijanu su najsjevernije točke Akabskog zaljeva u luci Aqaba, naseljenoj prije Krista 4000 godina. Dijagonala koja prolazi jugozapadnom i sjeveroistočnom točkom, ujedno prolazi i središtem Meke! Neka to bude zaključno! O položaju Meke smo kazali dovoljno u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“.

Držimo kako je pod snažnim utjecajem egipatsko-arabijske geometrije i pozicija Moskve, svetog mjesta, kalibrirana na meridijanu Ābo Ārke te na paraleli sjeverne tangente *Ljubine* kružnice s polumjerom u najjužnijoj točki Sredozemnog mora, El Agheili. Naravno, utemeljenoj na *plejadskom* obrascu i prostornoj geometriji. Drugim riječima, uz neki konačni ulog, imamo šansu 1 : 2 da dobijemo beskonačnost, više dobijajući nego gubeći. Pascalova oklada nije odgovor na pitanje da li Bog postoji već odgovor na pitanje trebamo li vjerovati da Bog postoji!

Hvala Kristini!

U Splitu, 17. 9. 2015.

U poslijepodnevnom satima poslao sam dr. Pajriću e-mail sljedećeg sadržaja:

„Danas sam gledao jednu emisiju o svetištu u Indiji, jednom od 30 nominiranih koji konkurira za novih **Sedam** Svjetskih Čuda. Hram je posvećen božici plodnosti Parvati odnosno **Meenakshi**. U Wikiju piše da je hram najistaknutiji **orijentir**, ali, gle, gdje se nalazi: **na 9.9° N i 78.1° E**.

Zvijezde na kružnici Plejada su: Caleano na **9.8°** i Sterope **78.8°** decimalnih stupnjeva. Točno dakle, geografska širina Caleana i približna geografska dužina Sterope.

Je li to normalno?“

Meenakshi, što znači „ribe-očiju“, je avatar Hindu božice Parvati, a nalazi se u gradu Madurai (3. st. pr. Kr.). Decimalni stupnjevi pozicija daju vrijednosti 9š55' N i 78š7' E, mjereno od ekvatora u smjeru Geografskog sjevernog pola. Drugi hram, Sundareswarar u gradu Kovur, posvećen Shivi, nalazi se na 12.99 N i 80.12 E, što daje koordinate 12°59'N i 80°7' E. To je ponovno, mjereno iz obrnutog smjera, pozicija zvijezde Caleano. Dakle, sustavan, svjestan izbor pozicija zvijezda Plejada čiju smo geometriju originalno donijeli i priopćili u Sarajevu na Svjetskoj Konferenciji *Hidden History* 2012.

Školski primjer kompeticije drevne geografije

Najviši vrh svijeta **Mount Everest** nalazi se na geografskoj širini 26°59' N. Točno 14° sjevernije od hrama Sundareswarar u Kovuru. Pratimo itinerar paralele Everesta: prvo, prolazi najsjevernijom točkom otoka Qeshm u Hormoškom prolazu, rtom Ra's-e Milneh (26°59'N), gdje se smjestio i istoimeni grad Qeshm. Od radikalno-strateškog je značenja zbog kontrole prolaza iz Omanskog u Perzijski zaljev. Drugo, na njezinoj se liniji nalazi saudiarabijski obalni grad Al Jubayl ili Jubayl Balad (Stari Grad) čija naseljenost seže 7000 godina pr. Kr. (26°59'N). Kolonija je *Dilmuna*, značajnog trgovačkog centra od 4. milenija do 800. pr. Kr. koji je na vrhuncu moći kontrolirao trgovačke putove i rute diljem Perzijskog zaljeva. Bio je smješten na sjeveru Bahreina, današnji Sar, na 26°12' N. Značajno je prosperirao tijekom

prvih 300 godina 2. milenija. O *Dilmunu*, kao Edenu, pisali smo u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“. Konačno, na Nilu, paralela prolazi nešto južnije od drevnog grada Assiut, kapitala 13. Nome Gornjeg Egipta, utemeljenog 3100. pr. Kr. Ali, sad je Assiut, na 27°11' N, točno 1° sjevernije od *Dilmuna*. Najviši vrh svijeta, na 8.847 m, zadivljujućih je efekata!

Školski primjer kompeticije plejadske matrice

Najviši vrh Anda, **Aconcaqua**, visok je 6960,8 metara, a nalazi se na 32°39' S. Prethodno smo kazali, mjerimo li iz središta kružnice Plejada od zvijezde Sterope, što je i pozicija prapovijesne Meru planine, 69° dobit ćemo u poziciji zvijezde Caleano, i to je neupitno elementarno. E, sad gledamo kartu K015e. Na 32°39' N nalazi se upravo zvijezda Caleano *istanbulske* kružnice. Ali, u pitanju je još nešto krucijalnije i radikalnije. Prateći paralelu vidimo da ona bliskoistočnu obalu siječe na mjestu prolaska *visočke* kružnice čije je središte na libijskoj obali. Cijeli koloplet opisan je u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“. To je pozicija kod grada Atlit poznatog još iz neolita kao potopljeni *Atlit Yam*. On nam nudi najraniji poznati dokaz o agrarno-pastoralno-pomorskom postojanju sustava na levantinskoj obali. Izvorno je i predstraža križara. Dakle, i baš tu prolazi *istanbulska* kružnica!? Međutim, nakon toga paralela, napreskok kopno-more, obalu Cirenaike opet presijeca na mjestu prolaska pravca koji na *istanbulskoj* kružnici povezuje upravo zvijezde Sterope i Alcyone. Treći put, napreskok, obalu Sjeverne Afrike siječe u poziciji drevne feničke *Leptis Magne* (32°38' N) minuciozno precizno na mjestu prolaska *primordijalne* kružnice Plejada sa središtem u poziciji *Bolbe*. Paralela završava na zapadnom marokanskom atlantskom rtu Cantin, sjeverno od grada Asfi (Safi), za kojeg se drži kako ga je utemeljio Kartazanin Hanno pod imenom *Thymiaterrion* ili *Carcunticus*. Paralela je, dakle, u cijelosti itinerara ovisna naprosto o učincima obrasca Plejada i njegovoj implementaciji u realni prostor Sredozemlja. I to je već nemoguća misija, a paralela Aconcaque usto prolazi krajnje južnim kopnom Afrike kod grada Wupperthal, kojeg su utemeljili misionari iz istoimenog njemačkog grada, te Australiju siječe neznatno južnije od Perth, na jugozapadnom Rogu kontinenta. Nevjerojatan je to sklad što, naravno, sugerira prдавnu kontinentalnu sjedinjenost.

Kao i najviši vrh svijeta, i najviši vrh izvan Azije, ujedno najviši vrh Zapadne i Južne hemisfere, svojom visinom kao da je „upleten“ u *plejadska* mrežna zbivanja. Pitam, s punom odgovornošću: zašto početne brojke visine dvaju svjetskih vrhova impliciraju geografske pozicije zvijezda Plejada? Zašto se baš sve ovo događa na paraleli oponentnoj istoj koordinati južno od ekvatora? I zašto to na geografskoj širini Aconcaque, i zašto na paraleli Everesta? Nije li nelogično da brod *Bounty* isplovjava na botaničku misiju oko svijeta usred zime na dan 23. 12. 1787.? Neka veza postoji, a koju sjedinjuje nulti meridijan po Greenwichu, Royal Navy i Old Royal Naval College i, nadasve, Royal Geographical Society. Je li to glavni razlog iznenadne engleske, proto-američke, svjetske moći? Kopnena masa idealno je podijeljena na W i E, od Greenwicha do antimeridijana nalijevo – kao američki geostrateški blok, te od Greenwicha do antimeridijana nadesno – kao britanski blok. Kako god je papa Aleksandar VI. u Tordesillasu (1494.) dijelio španjolske i portugalske interese meridijanom udaljenim 1550 km zapadno od Zelenortskih otoka ili 46. meridijanom zapadno od Greenwicha. Antimeridijan je tada prolazio preko Australije.

Jer, zaključak: od Geografskog sjevernog pola, geografska širina Aconcaque, 32°39' S, numerički je decimalno izražen 122.65 stupanj (90° + 32°39'), a 22.65° je od ekvatora na presjeku kugle, što znači i planete Zemlja, paralela zvijezda Elektra – Alcyone. No, na kružnici je to 112.65°, a pozicija Aconcaque točno je 10° južnije.

Zbroj, pak, geografskih dužina Everesta i Aconcaque, 86°56' E (≈87°) i 70°01' W, daje sasvim nepojmljive odnose: iznosi 156°57', što je praktično pozicija, koju smo već prethodno obradili, na istoj kružnici zvijezde Alcyone, mjereno na ekvatoru (157.6°). Na isto ukazuje i zbroj nadmorskih visina dvaju vrhova – 15807 m (8847 + 6960). Budući da i planine kao i more imaju svoj prirast, možemo samo predmnijevati kako je završetkom procesa izdizanja

planine to mogla biti upravo visina adekvatna numeričkom izrazu Alcyone. Zato nas čitavo vrijeme prate brojke 78 < 87! 7 su Plejade, 8 je Buda! Od 2008. do 2015. – punih 7 godina! Istodobno, zbroj geografskih širina dvaju hiper-vrhova daje vrijednost raspona njihove međusobne udaljenosti od 59°39' ili praktično 60° (27° N / 32°39' S). Podijeljeno na pola, 30° : 30°, granica se uspostavlja na geografskoj širini Kilimandžara, na 3°5' S (27° N + 3°5' S = 30°5'). *Heureka, heureka!* Ako je život stigao sa Plejada, Zemlja očito ima svoje zakonitosti razvoja. Poput začetog u utrobi, pravilnog u strukturi, organima, ekstremitetima, ušima, očima, ljepoti lica. A nije mi bila nakana! Došlo je, sâmo, s brodom, Bikinijem, na čijem mjestu, tjedan dana poslije, ovog časa, privezana stoji tropalubna luksuzna jahta *Polar Star* (Sjevernjača)!

Priču s planinama završit ćemo kako i valja, kako to ovaj tekst zaslužuje. Ta prapovijesna planina Meru, već nam je poznata. No, Meru, sveta planina, s 5 vrhova (pet zvijezda na kružnici Plejada), u hindu, jaini i budističkoj kozmologiji drži se centrom fizičke, metafizičke i spiritualne univerze. Nazivu Meru, tj. Sumeru, prefiks „su“ je dodan da bi bila „prekrasna Meru“. Najviši vrh planine nalazi se na zanimljivih 6660 m (66°33' – Arktički i Antarktički krug) i na koordinatama 30°52' N i 79°02' E. Spram nultog meridijana precizno je to 9° udaljenije od vrha Aconagua na zapad, i 8° bliže od Everesta na istok. Inverzno ili zrcalno, ako je na zemlji 87, to bi od sfere moglo stići kao 79.

Analitičan je na isti način i tanzanijski stratovulkan Meru uzdignut nad morem 4562 m na 3°15' S i 36°45' E, što je točno 10' južnije i 70 km zapadnije od vulkanskog Kilimandžara. Kontekst cijepanja i razdvajanja kontinenata ozbiljno će zabilježiti da je to geografska širina razine sjevernog ruba Roga krajnjeg istoka Južne Amerike (Fortaleza, Paracuru).

Gospodo, arheolozi, antropolozi, astronomi, geografi, geolozi, fizičari, filozofi,... dobrodošli, izvolite!